Mizah

k Moktuplar bolluğunda:

stacı— Bize iş kalmadı!

FIKRALAR

Moda

Arkadaşı kolunu tuttu:

— Yahu, dedi. Pek tuhaf bir adamsın sen...

Öteki merakla sordu:

— Neden?

— Neden olacak, bunca sene bekâr kaldın da sonra tuttun tuttun kekeme bir kadın la evlendin.

Gülümsedi:

— Fena mi, dedi. İstediği şeyi anlatıncaya kadar modası geçiyor, ben de almaktan ve masrafa girmekten kurtuluyorum!

Islık

Zamanımızın genç kızlarından biri geceleyin sevgilisile buluşacak, ağaçların altında gezineceklerdi. Randevuya tam vaktinde geldi. Fakat, sevdiği delikanlı ortalarda yoktu. İçinden:

— Belki, dedi. Karanlıkta beni göremiyor.

Islık çalmağa başladı. Nihayet yarım saat sonra delikanlı çıka geldi. Kız dargın bir tavurla:

— Yarım saattir ıslık çalıyorum, dedi. Duymayor musun?

Delikanlı adeta hayret etti:

— Ay, dedi. O sen miydin? Ben bülbül sanmıştım!

Manzara

Gazetedeki (kiralık ev) ilânını okumuş, bir taksiye atlayarak hemen koşmuştu, Evi gezdiren ev sahibine sordu:

— Peki ama, dedi. Siz ilânda: «güzel manzaralı bir ev» diyorsunuz. Bunun manzarası nerede?

Ev sahibi özür diledi:

— Af edersiniz efendim, dedi. İlân gazetede çıkıncaya kadar, karşıki evdekiler taşındılar!

Mendil

Polis tarafından yakalanmış, cürmü meşhut mahkemesine getirilmişti. Tam, tipik bir külhan beyiydi. Suçu, metresini dövmek, ağzını, burnunu param parça etmekti.

Yargıcın huzuruna çıkarıldılar. Kadının yüzü, gözü mosmor olmuş, burnu patlıcana dönmüş dudakları şişmişti.

Yargıç, kadını bu halde görünce, fena halde canı sıkıldı. Suçluya hiddetle sordu:

— Bu kadını neyle ve nasıl bu hale getirdin?

Külhanbey, cakalı cakalı cevap verdi:

— Mendille...

Hâkim şaştı:

— Mendille mi?.

Kadın oturduğu yerden bağırdı:

— Onun mendil dediği yumruğudur. Burnunu eliyle siler!

İhtiyat

Rüşvet almakla meşhur bir adamdan bahsediliyordu. Eşref Şefik:

— Yok canım, dedi. İnanmam, mubalağa ediyorsunuz.

Salih Zeki;

— Ne mubalagası, dedi. Bak sana bu işi bir misalle anlatayım. Bir arkadaşım zatülcenb hastalığına yakalanmıştı. Çok ağırlaştı. Doktorlar, oğlancıktan ümitlerini kestiler. Ben hemen ellerimi açtım: «Ey hastalık, diye bağırdım. Eğer bu arkadaşımın yakasını bırakmazsan rüşvet almakla meşhur filancanın günahı boynuna olsun.» Aradan iki gün geçmeden doktorlar hastanın kurtulduğunu söylediler.

Eşref Şefik güldü:

— Mademki, dedi. Arkadaşını bu kadar çok seviyordun. Onun hastalıktan bir an evvel kurtulması için bu rüşvet alanın değil, öteki daha meşhurunun günahlarıyla hastalığı korkutsaydın!

Salih Zeki hemen cevap verdi:

— Yok, dedi. Onun günahlarını böyle ehemmiyetsiz hastalıklara sarf edemem. Yakın bir arkadaşımın vereme yakalanmasını bekliyorum!

Divanelik

Hasan Âli Yücelin Maarif vekili olduğu sıralardaydı.

Bir gün Büyük Millet Meclisinde eski arkadaşı Cecat Dursunoğluna rastladı, onu bir kenara çekti, beraberce tanıdıkları bir maarif mensubunun ismini söyledikten sonra:

— Onu, dedi. Vekâlet emrine alacağım...

Cevat Dursunoğlu şaşırdı:

— Neden?

diye, sordu. Hasan Âli Yücel:

— Neden olacak, dedi. Divanede ondan...

O zaman Cevat Dursunoğlu:

— Öyleyse, dedi. Haksızsın. Adamcağızın hiç bir işi yoktu. Kalktın, maarife aldın, memur yaptın. Az zaman sonra terfi ettirdin. Arası çok geçmeden bilmem ne reisliğine getirdin. Adamcağzın divane olmaktan başka yapacağı ne kalmıştıkı...

Hayret

Maarifciler toplanmışlardı. Kendi mesleklerine, meslekdaşlarına aid konuşurlarken, söz, eski talebe müfettişi bay Avniden açıldı. Malûm a bay Avninin lakabı: «İngiliz» dir. Kim münasip görmüşse görmüş, kim takmışsa takmıştır amma, bu lakap adam akıllı tutmuştur.

İstanbul Millî Eğitim Müdürü Nurat Uraz:

— Avni bey, dedi. Çok muktedir bir maarifçimizdir. Müşarün leh.....

Jimnastik öğretmeni Hamdi Saver, derhal onun sözünü kesti:

— Allah, Allah! dedi. Biz Avni beyin İngiliz olduğunu biliyorduk amma, Leh olduğunu bilmiyorduk!

Çorba

Müşteri garsonu çağırdı. Öfkeyle:

— Bu ne bu? diye sordu. Listede «Düğün çorbası» diye yazıyor. Ondan istedim. Sen bana şehriye çorbası getirdin.

— Ne yapayım efendim. Bugünkü çorbamız bu...

— Peki, ne diye düğün çorbası yazdınız?

Garson güldü:

— Aman efendim, dedi. Düğünde şehriye çorbası içilmez mi ?

Değil mi ?

Üstat Neyzen Tevfik'e eski bir arkadaşı cins bir köpek hediye etmişti. Bu köpek Neyzene o kadar alışmıştı ki: Nereye gitse peşini bir türlü bırakmıyordu.

Üstat bir gün erkenden kafayı tüssülemiş, köpeğini arkasına takmış, Balıkpazarından geçiyordu.

Köpek, her halde acıkmış olacak ki: Gördüğü her kasap dükkânından, balıkçı dükkânından içeri dalıyor, çimlenecek bir şeyler aranıyordu.

Üstat, her defasında da arkasına bakıyor, köpeği görmeyince, kaybolmasın diye ıslık çalıyor, o da hemen dışarı fırlıyordu.

Bir aralık köpek yine kayboldu. Üstad ıslığı çalar çalmaz köpek can havliyle dışarı fırladı. Arkasından da balıkçı. Neyzen bir de ne görsün, canlı bir istakoz, köpeğin kuyruğuna sarılmamış mı?! Köpek korku içerisinde alabildiğine koşarken, balıkçı ıslık çalan Neyzene çıkıştı:

— Vre, dikkatli olsana köpeğine, istakozum kuyruğunda gidoor!.

Neyzen sallana sallana cevap verdi:

— Köpek benim, istakoz senin. Ben köpeğime ıslık çaldım, dükkândan fırladı. Sen de istakozuna ıslık çalsana!.

SAYI: 36 CİLT: 2 Fiatı 15 Kuruştur 14 MART 1947

Mizah

Sahibi:
RAMİZ GÖKÇE

ABONE:
Seneliği 750, altı aylığı 375 kuruştur.

Posta Kutusu: 255

o CUMA GÜNLERİ ÇIKAR HAFTALIK, TARAFSIZ MEMLEKET MECMUASI o

BAŞ KÖŞEDEN

Ha Babam, Gayret!

o

Bektaşi bir camiin önünden geçiyormuş, bakmış bir kalabalık var. Merak etmiş, kalabalığa karışmış, bir de ne görsün? Camie bir eşek dalmış! Müezzin ve kayyum tavan süpürgesi saplarına yapışmışlar: «Allah yarattı» demeden eşeğin başına, gözüne rastgele vuruyorlar. Eşekçik şaşkın. Kaçacak delik aramakla meşgul. Fakat yediği sopalar yüzünden aptala dönmüş. Ne: «deh» i, ne: «çüş» ü anlıyacak bir halde.

Bektaşi hayvana acımış, müezzinle kayyuma seslenmiş:

— Yahu, demiş. Vurmayın hayvancığa!

Onlar, hayretle gözlerini açmışlar:

— Nasıl vurmayız? demişler. Camie girdi!

Bektaşi, hayvanı onların elinden kurtarmak için bir esbabı mucibe ileri sürmüş:

— Kusuruna bakmayın, demiş. Eşşekliğinden girmiştir. Beni hiç camide gördünüz mü?

Celâl Bayar, muhtar seçimlerinde yolsuzluk yapıldığını söyledi; Başbakan Recep Peker, bunu kat'î surette reddetti.

Muhalif gazeteler: «Vatandaşlar tazyik görmüş, dayak yemiş, hapsolmuş, hattâ yaralanmış!» diyorlar.

Şimdi ister misiniz muvafık gazeteler şöyle bir neşriyata başlasınlar:

— Bütün bunlar, bu yazılanlar yalandır. Bir tek Cumhuriyet Halk Partilinin muhtar seçimlerinde burnu bile kanamamıştır. Hapishanelere girenler, dayak yiyenler varsa, mutlaka onlar Demokratlardır. Biz ne yapalım? Akıllarını başlarına toplasalardı da, bu partiye girmeselerdi!

Mizahçı

Sulh Kızı Moskova'da Sahnede:

Kulisdeki — Bir az gül de sayın misafirlerimiz oyalansınlar!

ZURNADA PEŞREV

Oh olsun, Nasıl...

o

Yazan: **Ertuğrul Şevket**

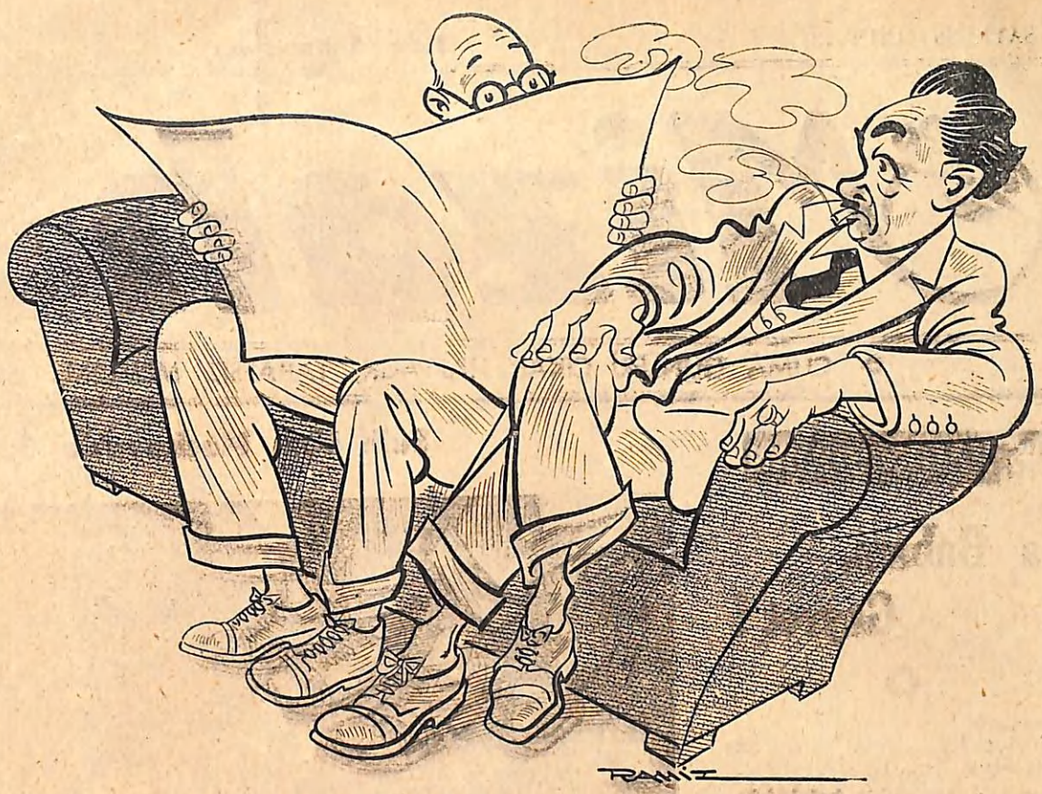

— *Yakında gene bir kâğıt buhranı başlayacak demektir.*
— *Gazete bolluğundan mı?.*
— *Hayır, Hükûmet yeni kalkınma projeleri hazırlıyormuş...*

Garabetler diyarı Amerikayı gölgede bırakmak için bir savaşa giriştiğimiz anlaşılıyor. Bunu gizli mi, yoksa açık mı? Bir cemiyetin idare ettiğine hiç şüphe yok. Fakat, merkezi neresidir, lideri kimdir, yazılı veya yazısız bir içtüzüğü var mıdır? Bunları bilenlere tesadüf etmek imkânsız. Sadece arada bir, gazetelere bir haber sızdırılıyor.

Bu, esrarengiz olduğu nisbette önemli cemiyetin son verdiği karar şu: Ekmek kadayıfı ihraç etmek!.

Evet, bundan sonra ekmek kadayıfı ihraç edecekmişiz.. Kaymaklı mı, kaymaksız mı olacağı hakkında etraflı izahat verilmiyorsa da, bu mühim ihraç maddesinin yabancı memleketlere gönderileceğinden şüphe etmemek lâzım geliyor.

Kimbilir bu haberden ne kadar memnun olmuşsunuzdur? Belki de, sevincinizden ağzınız kulaklarınıza varmıştır. Öyle ya, bu yüzden iç piyasa kimbilir ne kadar ferahlar, ne kadar rahatlar, ne kadar bol paraya kavuşur? Boru mu bu? Ekmek kadayıfı ihraç edeceğiz!

Kendi payıma söyliyeyim, bu haberi okur okumaz göğsüm kabardı, âdeta hüt dağları gibi şişti. Neden mi? diyeceksiniz, anlatayım:

Hani memleketimizde bir takım röprezantanlar var ya. Canım şu: Bilmem ne marka otomobil ve yedek aksamı acentesi. Bilmem ne, estek köstek fabrikası Türkiye şubesi. İşte bunlara oldum olası içerler, kızar, köpürür, gazetelerde ilânlarını görür görmez kan tepeme sıçrar, beynimden vurulmuşa dönerdim. Sebebi de gayet sarih: Millî haysiyet, millî gurur, millî benlik meselesi!

Kendi kendime:

— Yarabbi, derdim. Ne zaman bizim imalâthanelerimiz, fabrikalarımız, büyük sanayiimiz olacak da, şu Avrupalılara, Amerikalılara kendi mamulâtımızı göndereceğiz; onların büyük merkezlerinde birer acentelik tesis edecek, gazetelerine ilân verecek, radyolarında spikerlerini avaz avaz, ciyak ciyak bağırtacağız: «Falan fişmekân» markalı Türk malı yalnız müessesemizde bulunur» diye.

İşte, bu yüzden sevindim ve:

— İşte oğlum, dedim. Rüyaların, hayallerin hakikat oluyor. Çoğa kalmaz Pariste, Londra'da, Vaşingtonda, Nevyork'ta, belki de Hollivutta da çıkan gazetelerde şöyle bir ilâna tesaüf edenler bulunur: «Bütün dünyanın takdir ettiği Hacı Mahmut ağanın ekmek kadayıfı yalnız müessesemizde satılır!»

Tevekkeli değil: «Sabırla koruk helva olur!» demişler. İşte ben de, sabrımın mükâfatını gördüm. Amerikalılara, Avrupalılara hiç de onlardan geri bir millet olmadığımızı anlatacak bir duruma yükseldik.

Senelerdenberi, şımarık bir çocuk edâsiyle: «Yok, fabrikalarımız var, yok şunu yapıyoruz, yok bunu yapıyoruz» diye cakalı cakalı konuşmalarının intikamını onlardan bol bol alacağız!

Nedir o? Bize otomobil mi gönderiyorsunuz? Alın size karşılığını: Biz de ekmek kadayıfı yolluyoruz!

Nasıl... Caka satar mısınız?

Hiç şüphe yok, sanayiimizin bu kısmı süratle gelişecek, onlardan bir arpa boyu bile geride olmadığımızı isbat edecek, parmaklarını ağızlarında bırakacağız.

Tayyare mi gönderiyorlar? Bizden de mukabili hemen yola çıkarılıyor: Tulumba tatlısı..

Türkiye için lokomotif mi hazırlıyorlar? Bizde de koca koca şerbet kazanları kaynamağa, kalaylı tepsiler yanyana dizilmeğe başlıyor. İçlerinde de: Ağzınıza lâyık hanım göbeği tatlıları..

Kumaş mı aldık? Hemen yerine Şambabası tatlısı veriyoruz.

Benzin veya gaz mi gönderdiler? Biz de, varil varil vişne veya üzüm hoşafı takdim ediyoruz.

Kaldı ki: Onların gönderdiği şeyler, nihayet nihayet insanın seyahatini, şusunu, busunu kolaylaştırıcı bir takım yardımcı vasıtalardır. Bizimkisi öyle mi ya?. Doğrudan doğruya insanın sağlığiyle birinci derecede alâkalı ve zaruri maddeler. Hem tatlı yiyip, tatlı konuşmaları da cabal.

Açık Arttırmada:

— *Yahu, eski mallar hakiki fiatlarından daha pahalıya satılıyor.*
— *O eski adettir. Birçok malların kullanılması hale geldikten sonra kıymeti yükselir.*

Ankara Mektubu:

Şirin Dadı ve Falih Rıfkı

Yazan: MEKTUPÇU

Fatay'ın acıklı fıkrasını bilmen okudunuz mu?

Damadı Londra'da yarı resmî bir Devlet Kurumu emrinde vazife yapmaktadır ve dışarda bulunan memurların en az aylık alanları arasındadır. Genç bir karısı vardır. Koca, erkenden işine gider. Genç kadın da dükkânlar önünde saatlerce nöbet bekledikten sonra gündelik erzakını alıp eve gelir. Mutfağında pişirir. Doğurmuştur: Çocuğuna kendisi bakar. Çünkü İngilterede'de ne hizmetçi, ne dadı vardır. Bulunsa da, günde üç dört saat çalışmak için dört ingiliz lirası haftalık ister.

İşte gazetelerde resmi çıkan «şirin dadı» ya bunun için,35 lira güverte ücreti verilerek, İngiltere'ye gönderilmiştir.

Bütün bunları okuduktan sonra insanın Fatay'la birlikte oturup ağlıyacağı geliyor. Halbuki kolayı var: Damat beye Türkiye'de bir iş bulmak... Bu iki genci, kucaklarında yeni doğmuş çocukları ile beraber Londra'nın göbeğinde böyle süründürmek reva mı?

Böylelikle de oraya, mihnete, meşakkate dayanıklı başka kimseleri göndermek mümkün olur...

Meşhur hikâyedeki sözü, bilmem, siz de hatırladınız mı ?

Ağa sıcak yaz günü buzlu hoşafı kepçe ile içip «Oh, öldüm» dedikçe, elindeki kahve kaşığı ile ona yetişmeğe uğraşan Hoca dayanamamış:

— Yahu, demiş, şu kepçeyi ver de biraz da ben öleyim...

Onun gibi:

— Falih, şu damada söyle, Türkiye'ye dönsün de Londra'da biraz da başkaları sürünsünler...

Ama siz şöyle düşüneceksiniz...

— Pekiii... Falih'in damadı Türkiye'ye döner, yerine de onun kadar liyakatli (!) birisi bulunmazsa Anadolu Ajansına kim haber verecek?

İlahi, düşündüğünüz şeye bakın!

Şimdiye kadar bu haberleri kim veriyorsa gene o verir. Su farkla ki Anadolu Ajansına gönderilen telgrafların altında damat beyin imzası bulunmaz da, şimdiye kadar bunları onun yerine yazmakta olan Mr. X'in imzası bulunur...

Çünkü, bilmiyorsanız haber vereyim, Anadolu Ajansının Londra muhabirliğinden gelen telgraflar damat beyin değil, onun hizmetçi veya aşçı tarifesine, yani haftada dört ingiliz lirasına, belki daha ucuza tuttuğu Mr. X'in eseridir...

Bu sayede Anadolu Ajansı, dışarda bulunan memurların en az aylık alanlarından birinin maaşını tasarruf etmiş olur ve — hayal bu ya — belki gazetelerden her ay almakta olduğu 125 liralık bülten ücretini indirmeğe de imkân bulur...

Ancak, Fatay'a bir noktada hak vermemek kabil değil... Aynı yazısında diyorki:

«Muhalif gazeteciler için Nice Festivaline gitmek, Côte d'Azur'den ve Monte-Carlo'dan mektuplar yazmak işten bile değil...»

Evet, muhalif gazeteciler yalnız oralara değil, İsveç'e, Norveç'e, Amerika'ya, Mısır'a ve daha bilmen nerelere de gidiyorlar.

Yalnız Falih'in unuttuğu bir nokta var:

«Muhalif» dediği gazeteciler buralara Falih gibi devlet, millet kesesinden para alarak değil, masraflarını kendi ceplerinden ödeyerek gidiyorlar...

Tıpkı yol, yemek ve otel masraflarını ceplerinden ödeyerek Ankara'da Kongre yapan muhalif parti delegeleri gibi...

Fakat devlet, millet kesesini kullanmadan da «tetkik gezisi» yapılabileceğini otuz yıldır anlıyamıyan Falih' in bunu bundan sonra anlaması hiç beklenemez.

«Neden?» diyeceksiniz.

Size yıllardanberi her gün bedava taze süt veren sağmal bir inek dururken cebinizden para verip süt tozu almak hiçbir zaman aklımıza gelmez de ondan!

— Begüm, apartımanımızda boş dayra yoh..

— Olmasın, kızım var, mal sahibinin oğluna verir, bir kiracıyı kapı dışarı ederiz!

— Ayın Destanı —

— ARAP SAÇI —

I

Bakarım, fiyatlar yükselip durur,
Nutukla, hutbeyle inmez aşağı;
Sofranın başına hemen oturur,
Sıkarım bir karış daha kuşağı.

II

Yattık sade suya hayli vakittır,
Bu şehrin havası bile nakittir;
Yediğim yemekte yağla et kıttır,
Giydiğim esvapta tiftik, yapağı.

III

Bir yanda ihtikâr açar gözünü,
Gözüyle insanın deler özünü;
Bir yanda Başbakan söyler sözünü,
Dinleyen ferahlık duyar bayağı!

IV

Söylenen söze mi kulak asalım,
Sızlayan yere mi parmak basalım?
Benim de hayli var güzel masalım,
Ve lâkin dinler mi şehir uşağı?..

V

Başbakan söyler ki: «Cebinde çanta,
Git, gör ki ucuzdur bizde lokanta;
Yoktur İsviçrede böyle avanta,
İşittim Paris'i, duydum Prag'ı.»

VI

Celâl Bayar der ki: «Bu bolluk nerde?
Tersine yazılmış bizim defterde!
Yemek şöyle dursun, herkes evlerde
Mezada çıkardı tası, çanağı.»

VII

Düşerler bir yanda hayat kaydına,
Bir yanda sağcılar solcu saydına!
Hamleler kılıyor aydın aydına,
Cahilin çınlaya dursun kulağı.

VIII

Hasan Âli der ki: «Sayın Mareşal,
Cevapsız kalmasın üçüncü sual;
Acaba ben miyim, söyleyin derhal,
Sosyalizm uğrağı, solcu durağı?»

IX

Kenan Öner der ki: «Evet, zatınız!
Cevapsız kalmadı beyanatınız.
Var mıdır, yok mudur ihtilâtınız;
Meydana çıkarır kanun konağı.»

X

Hâsılı kim varsa şimdi meydanda,
Akıllı olan da, Deli Ozan da,
Dalmış düşünceye, gözü tavanda:
Kim çözer acaba bu kör yumağı?.

Deli Ozan

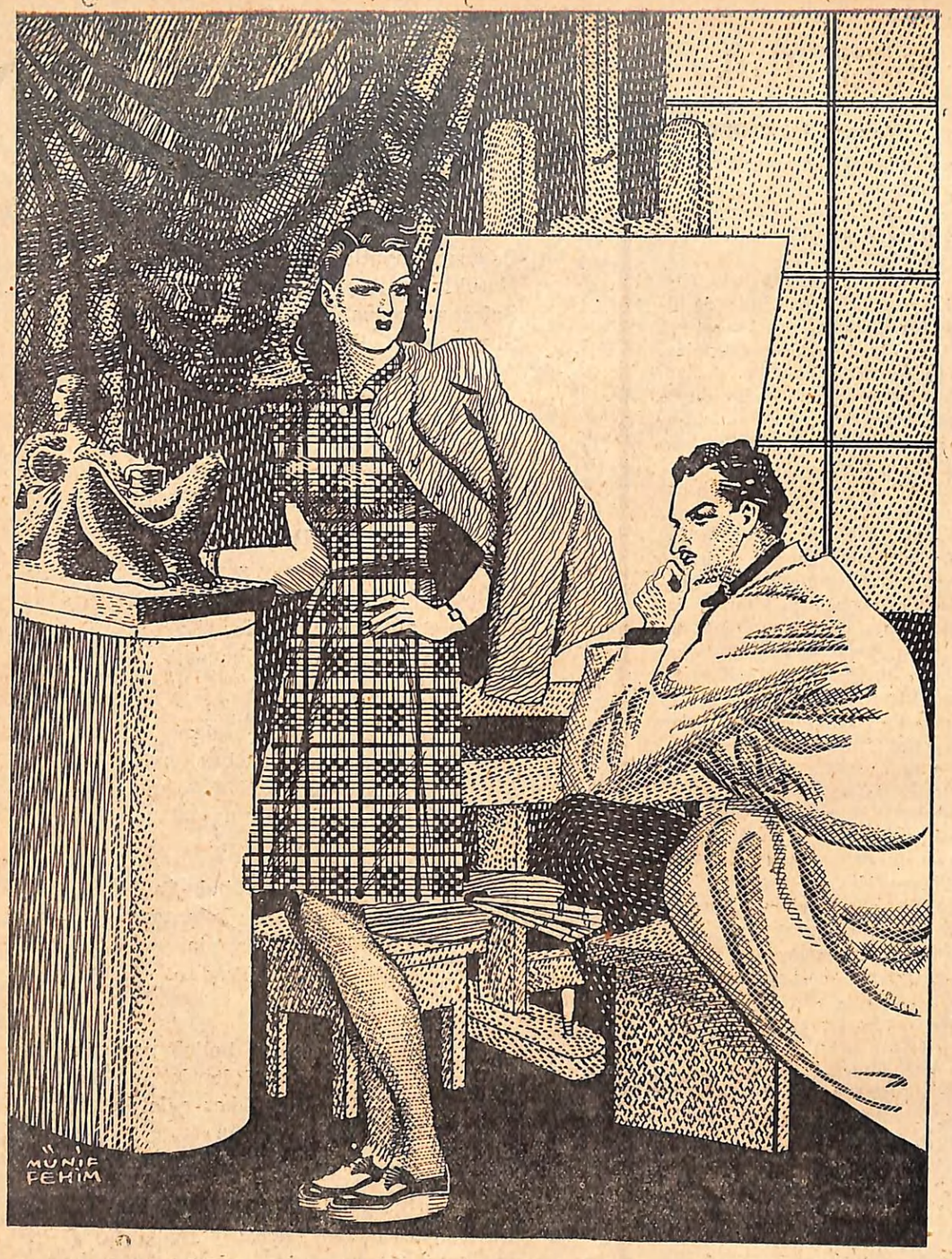

Erkek — Kirli çamaşırların ortaya dökülmüş, çok yüz kızartıcı şeyler duydum...
Kadın — Neymiş o kirli çamaşırlar dediğin şey, politika mı yapıyormuşum?...

Para derdi

Salamonun oğlu ağlıyordu. Abraham'ın kızı sordu:

— Niçin ağlıyorsun, Mişon?

Küçük Mişon içini çekti:

— Para buldum.

— Peki, bunda ağlıyacak ne var?

— Nasin yok! Anneme versem, babam döver. Babama versem, annem döver. Hiç birine vermesem, bu sefer ikisi birden döverler!.

İmtihan

Yeni zenginlerden birinin oğlu idi. Şehrin en güzel kızını almıştı. Kızın ona, parası için vardığı söyleniyordu. Delikanlı bunun doğru olup olmadığını öğrenmek istedi. Bir gece karısına:

— Babam öldü, bütün servetini anneme bıraktı, desem beni yine ayni derecede sever misin, karıcığım?

Kadın bir çığlık attı:

— Ne diyorsun? doğru değil, değil mi?

— Tabiî doğru değil.

— Elbette severim, kocacığım?

Müteahhit!

Uzun müddetten beri görüşmemişlerdi. Köprü üstünde rastladılar:

— Vay, merhaba yahu! Nerelerdesin? Çalışıyor musun bari?

— Evet. Taahhüt işleriyle uğraşıyorum.

— Ya? Mükemmel. Hangi sahada?

— Yakında vereceğimi taahhüt ederek borç almak sahasında.

Hayırlı talebe

Tıp Fakültesinde imtihan vardı. Bir talebe bocalıyor, kan ter içinde cevap vermeğe çabalıyordu. Bir aralık profesör sordu:

— Bir hastanın tifo olduğunu anlarsanız ne yaparsınız?

Talebe, hemen cevap verdi:

— Sizi tavsiye ederim.

— Mükemmel! Geçtiniz.

Eski nükteler:

Zor iş

Mevlevi tarikatına girmiş olan XV.ci asır ulemalarından Hızır Bey, bir dost meclisine gitmişti. Orada «kadılık» tan ve vecibelerinden bahsolunuyordu.

Mecliste biri şu mütalaayı yürüttü:

— Hasmin biri büyüklerden biri olursa *Kadılık* o zaman güç olur?

Hızır Bey bu sözü dinledikten sonra şu cevabı verdi:

— Bu işte müşkil bir cihet görmüyorum. Şayet sizde büyüklerden korkma hastalığı varsa, o zaman büyük tarafın lehine bir karar verirsiniz. Yalnız, her iki taraf ta ekâbirden olursa işte o zaman haliniz kötü olur!...

Tarihe hörmet

Fatih Sultan Mehmet devrinin enteresan adamlarından biri de Deli Lütfü adındaki âlimdir.

İkinci Mehmet bu adama çok ehemmiyet verdiği için onu, kütüphanesine hafızkütüp olarak tayin etmişti.

Padişah bir gün kütüphaneye geldi. Deli Lütfüye rafta duran bir kitabı gösterdi·

— Bana, dedi. Şu kitabı ver!

Kitap en yüksek raflardan birindeydi. Deli Lütfünün boyu bu kitabı almağa yetişmedi, rafın önünde yerde duran bir mermer taş üzerine basarak yükseldi ve tam kitaba elini uzatacağı sırada Padişahın gazapla titreyen sesini duydu:

— Hay bre Lütfü nettin? Bastığın o taş mukaddestir. İsâ Peygamber bu taşın üzerinde doğmuştur.

Deli Lütfü aldırış etmedi. Büyük bir souk kanlılıkla kitabı aldı, Padişaha uzattı. Sonra kütüphanenin bir köşesinde duran toz, kir, pas içinde olan her tarafını güveler yemiş iğrenç bir paçavra parçasını götürdü, Padişahın dizleri üzerine sermeğe kalktı.

Fatih Sultan Mehmet bu pis bezi görünce birdenbire sinirlendi:

—Bre Lütfü, dedi. Bu pis bezi dizlerime sermeğe ne münasebetle cür'et ediyorsun?!

Deli Lütfü, büyük bir serin kanlılıkla şu cevabi verdi:

— Ulû ve devletlû Padişahım, neden bîhûzûr olursunuz? Bu bez de İsâ âleyhisselâmın doğduğu gün altına kullanılan çiş bezidir!

Fark

Halit Fahri yeni zenginlerden birinin evine misafirliğe gitmişti. Masanın üzerinde iki tane ciltli kitap duruyordu. Baktı: Biri «Çalı Kuşu», öbürü «Makber». Hayretle, evin bobstil oğluna sordu:

— Demek siz edebiyata meraklısınız?

— Evet, efendim.

— Maşallah. Peki bu iki kitap arasındaki başlıca farkı bilir misiniz?

Delikanlı derhal cevap verdi:

— Tabiî, efendim: Biri kırmızı, öbürü yeşil ciltli.

Fırtına

Bir toplantıdaydılar. Birdenbire fırtına çıktı, şimşekler çakmıya, yıldırımlar düşmeğe başladı. Kadınlardan biri korkarak bir köşeye sinmiş:

— Bu gök gürültüsü beni deli ediyor, diyordu.

Ev sahibesi onu teselli etmiye çalıştı:

— Merak etme, kardeşim. Bunda korkulacak bir şey yok. Fırtınalı günler insana uğur bile getirir. Bak meselâ bana kocam, evlenme teklifini böyle bir günde yapmıştı.

Öteki gayet safiyane:

— Vah zavallı, dedi. Demek gök gürültüsü onun da aklını başından almış...

Faydalı misafir

Nizamettin Nazif'in beş parasız gazete çıkardığı günlerden birinde idi. Muharrirlerden biri odaya girerek:

— Dışarıda zavallı bir adam var, beş gündür bir şey yememiş, şuna bir iki para versek, dedi.

Nizam derhal atıldı:

— Aman getir şu adamı, dedi. Belki kendisinden, beş gündür bir şey yemeden nasıl yaşanabileceğini öğreniriz de, gazeteyi bir müddet daha çıkarabiliriz.

— Bu sene Ada fukaralarla dolacak..
— Darülâceze oraya mı taşınıyor?
— Hayır. Otomobil alamıyanlar oraya taşınıyor!

Antika

Salâhattin Refik, müşterilerinden bir karı, kocaya antika bir fincan gösteriyordu:

— Bu gördüğünüz fincanla tabak, tam dört yüz seneliktir, efendim.. dedi.

Adam hayretle bakarken karısı atıldı:

— Peki, o zamanki insanlar kavga etmezler miymiş?

ÖNEMLİ BİR ANKET

Yazan: KAPIKULU

Bizim «Kapı kulu» merak etmiş, dünyaca tanınmış yerli ve yabancı şöhretlerin kapılarını aşındırmış, telefon, telgraf ve mektupla onlara müracaat etmiş ve muhtelif suallerden mürekkep bir anket hazırlamış.

Bu meşhur zevata koştuğu ilk şart şu: «Benim soracağım suale siz bir atalar sözüyle cevap vereceksiniz.»

Şimdi, onun kimlere hangi suali sorduğunu ve ne cevaplar aldığını sırasiyle yazıyoruz.

★

Halk Partisi genel sekreteri Hilmi Uran'a:

— Demokrat Parti iktidar mevkiine ne zaman gelecek?

— Balık kavağa çıktığı zaman.

★

Başbakan Recep Peker'e:

— Demokrat Partinin son şikâyetlerine ne dersiniz?

— Aşkta kazanan kumarda kaybeder!

★

Demotkrat Parti kurucularından Adnan Menderes'e:

— Son muhtar seçimleri hakkındaki mütaleanız?

— Alma mazlûmun ahını çıkar aheste aheste!

★

(Vatan) gazetesi başmuharriri Ahmet Emin Yalman'a:

— Muhtar seçimleri için yazdıklarınız durmadan tekzibe uğruyor. Ne dersiniz?

— Sen herkesi kör, âlemi sersem mi sanırsın?

★

Osmanlı Hariciye Nazırlarından, İttihatçı ve eski milletvekili Halil Menteş'e:

— Reisicumhura yazdığınız açık mektup dolayisiyle eski İttihatçı ve arkadaşınız (Tanin) baş yazarı size oldukça sert bir cevap verdi. Bu hususiaki fikriniz?

— Düşenin dostu olmaz!

★

(Gece Postası) sayın başmuharriri Nizamettin Nazif'e:

— Bir apartıman aldığını söylüyorlar?

— Bal tutan parmağını yalar!

★

Hariciye Bakanı Hasan Saka'ya:

— Rusyanın Türkiyeden istedikleri varmış, ne dersiniz?

— Arsız utanmaz, soyu utanır!

★

Bulgaristan Başbakanına:

— Mağlûp devletlere çok ağır tazminat yükliyeceklermiş?!.

— Elle gelen düğün bayram!

★

Yunanistan Başbakanına:

— Bulgaristan, sizden toprak talebinde bulunuyormuş?.

— Ayranı yok içmeğe...

★

Eski Tan gazetesi sahiplerinden Halil Lûtfi Dördüncüye:

— Eskiden zorlu muhaliflerdendin. Şimdi Halk Partisiyle anlaştığın ve onun gazetelerini basmağa kalktığın rivayet olunuyor?

— Mal canın yongasıdır!.

★

(Yeni Sabah) gazetesi sahibi Cemaleddin Saracoğlu'na:

— Sizin gazete gene kapanmış. Neden acaba?

— Amcam, dayım; herkesten aldım payım!

★

Genel Kurmay Başkanı Orgeneral Salih Omurtak'a:

— Türk ordusunu niye terhis etmiyorsunuz?

— Korkulu rüya görmektense, uyanık yatmak hayırlıdır!

★

Rusya Hariciye Vekili Molotof'a:

— Dünyadaki topraklar, bilhassa komşularınızın toprakları üzerinde bir çok taleplerde bulunduğunuz söyleniyor, doğru mu?

— Ağız torba değil ya, büzülmez!.

★

İngiliz Hariciye Bakanı Bevin'e:

— Filistinde, kat'i harekâta geçtiğiniz, Yahudi tethişçileri imhaya başladığımız söyleniyor. Nedersiniz?

— Tekdir ile uslanmıyanın hakkı kötektir!

★

Neyzen Tevfik'e:

— Rakının insanlık âlemi için çok fena olduğunu iddia edenler var. Siz ne düşünüyorsunuz?

— Eşek hoşaftan ne anlar?!

(Arkası var)

— *Esir mi?*

— *Hayır, hizmetçimdir. Kaçmasın diye bağladık!*

— *Uçakla Amerikaya mektup göndereceğim ama ne kadar zamanda gider diye düşünüyorum...*

— *Amerikaya bir haftada gider amma, buradan Yeşilköye kaç haftada gider onu bilmem!*

Çömezin Röportajları:

36

X.

Kendine Meslek Seçiyor...

O

Çizen: RAMİZ

Sandalcı olamam: Anafora gelemem!

Eskici olamam: Sağlam olmıyan ayakkabıları pençeleyemem!

Aktör olamam: Aç karnına kral rolü yapamam!

Müfettiş olamam: Ömrümde pirinç ayıklamadım!

Sinemacı olamam: Yerli film çeviremem karagözcülüğüm yok!

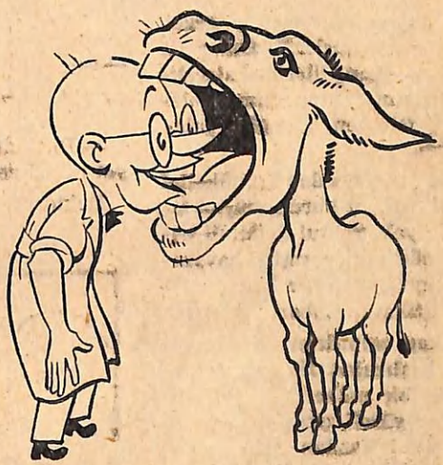

Baytar olamam: Bir çok eşeklerin ağzının kokusunu dinleyemem!

Tellâl olamam: Hava satıp memleket havasını bozamam!

Kahveci olamam: Mektep kaçaklarına yatak olamam!

Bahçivan olamam: Zerzevat ekip altın biçmek ilmini bilmem!

— Ya ne olursun?
— Onu gelecek hafta söylerim!

Hikâye

Okkalı Bir Cevap

Yazan:
ÇALÇENE

Rıza, bekâr bir gençti. Osmanbeyde güzel bir apartıman tutmuş, en pahalı mobilyelerle döşemiş, dayamıştı. Babasından kalma bir kaç dükkân ve bir hanın gelirini, memuriyetten aldığı maaşın üzerine ekliyor, bir milyoner hayatı sürüyordu. Bir kaç metresi vardı. Bunlarla haftanın muayyen günlerinde apartımanında buluşuyor, kalın istor perdelerin yabancı gözlerden gizlediği salonlarında bir sultan hayatı yaşıyordu.

Bir akşam, üç mektep arkadaşiyle sözleşmişlerdi. Onlar da yanlarına sevgililerini alacaklar, Rızanın apartımanına gelecekler, felekten bir gün çalacaklardı.

Rıza, geniş salona mükellef bir içki sofrası kurdurmuştu. Üzerinde yok, yoktu! Jelâtinli balıklar, süslü etler, çeşitli havyarlar, meyvalar... Bir bakışta insanın iştihasını kabartıyorlardı..

Derken misafirler, sökün etmeğe başladılar. İlk gelen Asaf isminde bir mühendisti. Sevgilisi esmer güzeli, çıtı pıtı nefis bir kızdı. İsmi Handan. İkinci gelen bir müzisyendi. Yaptığı alaturka besteler, dillere destan olmuştu. Ona, zamanımızın «Dede Efendi»si diyorlardı. Sevgilisi, Mediha isminde kumral, hakikaten şık bir kadındı.

Üçüncü arkadaşları, Memduh Durmaz adlı bir doktordu. Sevgilisi, lüks salonların çok iyi tanıdığı Meral isminde hoppa, fakat güzel bir genç kızdı.

Tanışma merasimi kısa sürdü. Rızanın en gözde metreslerinden Belma, evin hanımı rolünü yapıyor, misafirlerini izaz ve ikram ediyordu.

İlk kadehler havaya kalkmış:

— Şerefinize!

— Şerefinize!.

Sözleri arasında içilmiş ve bu kadehlerden sonra, resmiyete vedâ eden çiftler, samimiyet enginlerinde kulaç atmağa başlamışlardı. Türlü hikâyeler anlatılıyor, kahkahadan kırılıyorlardı. Derken, zamanımızın «Dede Efendi»si dedikleri müzisyenin, kendi bestelediği şarkılardan birini okumasını rica ettiler. Şarkının ara nağmesi tekrarlanırken apartımanın zili, acı acı çaldı. Müzisyen sustu, kadınlar merakla evvelâ birbirlerinin yüzlerine baktılar, sonra gözlerini Rızaya diktiler. O, ağır bir hareketle ayağa kalktı:

— Merak edilecek bir şey olduğunu sanmıyorum, dedi. Belki postacıdır!

Salondan dışarı çıktı. İçeride kalanlar, bir gıcırtıdan apartıman kapısının açıldığını anladılar.

Bir kaç dakika geçtiği halde, Rıza bir türlü geriye dönmüyor, genç kadınlar da meraklanıyorlardı:

— Acaba, fena bir haber mi aldı?

— Bir komşu gürültüden şikâyet mi ediyor.

Doktorun sevgilisi Meral, en tehlikeli bir ihtimal ileri sürdü:

— Yoksa polis mi?

Bu söz üzerine bütün yüzlerden bir anafor dalgası geçti, fakat, ihtimaller, daha derinleşmeden içeriye Rıza girdi, bütün misafirlerinin büyük bir heyecan içerisinde kendisini beklediklerini görünce, zoraki bir gülümseme ile şunları söyledi:

— Ehemmiyetli hiç bir şey yok! dedi. Yalnız, ummadığım bir misafir çıkageldi. Bu misafir, bizim daireyi teftiş eden bir müfettiştir. Kendisine bir gün evimde bir ziyafet vermiştim. Bu akşam da yolu bu tarafa düşmüş, geçerken bana uğramak istemiş, hele bir şarkı söylendiğini duyunca tereddütsüz kapıyı çalmış!

— Sevgilim, biz de çiçekler, havalar gibi birbirimize açılmalıyız.
— Hay hay. Cüzdanından işe başla!

Mühendis Asaf merakla sordu:

— Atlattın mı?

Rıza, büyük bir çaresizlik içinde boynunu büktü:

— Dedim ya; bir müfettiş! Atlatamadım. Sesimizi de duymuş, nasıl atlatabilirdim. Şimdi banyoda ellerini yıkayor!.

Rızanın sözünü tamamlamasına meydan kalmadan bay müfettiş içeriye girdi. Pırıl pırıl yanan gözleriyle masa başında oturanlara baktı, başiyle hepsini selâmladı. Kısa bir tanıştırma merasiminden sonra, ortada buz gibi bir hava esmeğe başladı. Herkes, sanki birbiriyle darılmıştı. Kimse ağzını açıp, yanındakine bir lâf söylemiyordu.

Bay müfettiş, genç kadınlara yılışık yılışık bakıyor, her halinden buraya sarhoş olarak geldiği anlaşılıyordu. Durmadan elini sofraya uzatıyor, boyuna da içiyordu. Bir aralık, yayvan bir ağızla:

— Galiba, dedi. Sohbetinize mâni oldum!

Rıza hemen atıldı:

— Aman efendim, estağfurullah!!

— Yoo, yoo, ben bilirim! Neyse bunları bırakalım. Demin şarkı söyliyen kimdi?

Rıza, korkak bir tavırla zamanımızın Dede Efendisini gösterdi.

— Buydu!

Bay müfettiş, hemen köpürdü:

— Öyleyse niye susuyorsun be herif? Söylesene!

Zamanımızın Dede Efendisi, bir an içinde şaşkına döndü. Her yerde saygı görmeğe alışmıştı. Böyle patavatsız bir şekilde azarlanması onu can evinden vurdu:

— Lâkin... diye mırıldandı. Lâkin...

Fakat, bay müfettiş, hemen elini cebine attı; siyah, parlak bir Brovning tabancası çıkardı:

— Söyle, yoksa!..

Kadınlar, hafif birer çığlık kopardılar, elleriyle yüzlerini örttüler. Rıza, yalvaran gözlerle müzisyene bakmağa başladı. O, çaresizlik içinde ve büyük bir ikrahla şarkı söylemeğe başladı. Tam, şarkının ortasına gelmişti ki, bay müfettiş bağırdı:

Akıntı

Ses sanatkârı Müzeyyen Senar Işıl, geçen sene bir sayfiyede ahşap bir köşk tutmuştu. Henüz yağmur mevsimiydi. Bir akşam yatağından hayretle ayağa fırladı. Yorganın üzerine: «tıp, tıp!» diye bir şeyler damlıyordu. Baktı: Su. Dışarıda da yağmur şırıldıyordu.

Hizmetçisini çağırdı:

— Ayol, dedi. Bu evin neresi akıyor böyle?

Hizmetçi uyku sersemiydi, safiyetle cevap verdi:

— Vallahi hanımcığım, dedi. Musluklarından başka her tarafı akıyor.

— Sus!!.

Herkes, süt dökmüş kedi gibi bu belâdan nasıl kurtulacağını, buradan nasıl kaçacağını düşünürken, bay müfettiş müzisyene bağırdı:

— Oku, yoksa!

Tabancanın namlusunu tehditkâr sallıyordu. Müzisyen yine bir şarkı söylemeğe başladı. İlk mısra bitmişti ki, yeni bir emir işitti:

— Sus!!

Hepsinin zevki, kafası berbat bir hale gelmişti. Hepsi, burada buluştuklarına lânet ediyorlardı.

Bir aralık, bay müfettiş, müzisyene bağırdı:

— Kalk, seninle dostumun evine gideceğiz. Bizi orada eğlendireceksin. Yoksa!!..

Elindeki tabanca pırıl pırıl yanıyordu. Müzisyen, mütevekkil bir tavırla ayağa kalktı; fakat, dudaklarında esrarengiz bir tebessüm belirmişti. Sokağa çıktılar; bay müfettiş orsa boca sallanıyordu. Tam bir polis karakolunun önünden geçerlerken, müzisyen müthiş bir nâra savurdu ve şöyle bağırdı:

— Kahrolsun içerdeki polisler!

Karakol birbirine girdi, polisler dışarı fırladılar: Müzisyenle bay müfettişi yakaladıkları gibi içeri aldılar. Müzisyen şöyle ifade verdi:

— Biz, bir kaç arkadaşla, Rızanın apartımanında buluşmuştuk. Bu zat geldi. Beni tabancasiyle tehdit ederek şarkı söylemeğe icbar etti. Sonra yine tabanca tehdidiyle beni sokağa çıkmağa ve dostunun evine gitmeğe zorladı. Buradan, karakolun önünden geçerken de: «Kahrolsun polisler!» diye bağırmamı söyledi. Bağırmazsam beynimi patlatacağını ilâve etti. Ben de korktum, bağırdım.

Polisler, derhal faaliyete geçtiler. Rızayı, doktoru ve mühendisi zorla karakola getirdiler. Anladılar ki: Müzisyenin söylediği doğrudur. Hepsini serbest bıraktılar, yalnız, bay müfettiş mevkuf olarak yargılanacağı günü beklemektedir.

Kıymet

Heykeltraş Kenan bir düğüne gitmişti. Gelin çok güzel, çok sevimli, çok genç bir kızdı. Saadetinden adeta uçuyor gibiydi. Bir aralık kocasının parmağına taktığı yüzüğü bir arkadaşına gösterdi:

— Bak, dedi. Sen şimdiye kadar bundan daha kıymetli bir şey gördün mü?

Bu lafları duyan heykeltraş Kenan:

— Ben gördüm!

diye, söze karıştı. Kızcağız biraz bozularak onun yüzüne bakarken cümlenin altını getirdi:

— O yüzüğün takıldığı parmak!

Kabiliyet

Bir kaç arkadaş bir araya gelmişler, kabiliyet meselesinden bahsediyorlardı.

Tasvir gazetesi başmuharriri Cihat Baban:

— Şayanı hayret! dedi. Ethem İzzet Benice, geçenlerde: «Ah! demiş. Ne kadar Halil Lûtfi veya Zekeriya Sertel'e benzemek isterdim.

Doğan Nadi güldü:

— Bunda şaşılacak bir şey yok, dedi. İnsan, en zayıf kabiliyet taraflarının mükemmel olmasını ister. Bunun içindir ki: Ethem İzzet de Halil Lûtfi veya Zekeriyaya benzemek arzusundadır.

İptal

Eski milletvekillerinden tanınmış ilim ve edebiyat adamı İbrahim Alâattin Gövsa, geçen Kurban Bayramı eskiden tanıdığı bir arkadaşına tebrik telgrafı çekmişti.

Bayram geçti, haftası geçti, ayı geldi. Fakat teşekkür telgrafı bir türlü gelmedi.

Üstat, eski arkadaşına ikinci bir telgraf çekti:

«Bundan evvel çektiğim telgraf battaldır.»

Cesaret

Ahmed Emin Yalman, gazetede arkadaşlarına son Amerika seyahatı hatıralarını anlatıyordu:

— Bir gün, dedi. Şikago'da otomobille gezmeğe çıkmıştık. Birdenbire bir şey patladı. Yüreğimiz ağzımıza geldi: lastik patladı sandık. Sonra öğrendik ki, değilmiş. Rahat bir nefes aldık.

Sadun Galip Savcı merakla sordu:

— Peki, patlayan neymiş?

Ahmed Emin Yalman büyük bir umursamamazlıkla dudaklarını büktü:

— Hiç, dedi. Tabancaymış. Meğer gangısterler otomobile ateş etmişler!

Anlaşmak

Şehir meclisi üyelerinden Abdülkadir Karamürseli bir kaç celep ziyarete gelmişlerdi. Hepsi de et hakkındaki noktai nazarlarını anlatmak istiyorlar; fakat, hep birden konuştukları için orasını kadınlar hamamına çeviriyorlardı. Derken dışarda da bir eşek anırmağa başlamaz mı?

Abdülkadir Karamürsel, hemen içerdekilerin sözünü kesti:

— Rica ederim, dedi. Birer birer söyleyiniz. Zira dışarda zırlayanla içerde dırlayanı bir türlü fark edemiyorum!

Borç

Geçen Ramazandı. Çallı İbrahim, eski dostu İbnülemin Mahmut kemali ziyarete gitmişti. Üstadın evi oldukça kalabalıktı. Söz ramazandan ve oruçtan açılmıştı.

İbnülemin bir aralık Çallı İbrahime de sordu:

— Senin de borcun var mı?

Çallı, hiç düşünmeden cevap verdi:

— Elbette var...

— Ne kadar?

— Sanırım bin lirayi bulur!

İbnülemin sinirlendi:

— Bire Çallı, dedi. Ben sana onu sormuyorum. Oruç borcun ne kadar?

Çallı gürledi:

— Tuhafsın be Mahmut bey, dedi. Oruç borcumu bana sorsa sorsa Allah sorar. Senin soracağın borç ancak bu borçtur!

Bu Harbin Karikatür Albümü No. 2

İkinci Cihan Harbinin en komik hâdiselerini tesbit eden ve birçokları yabancı memleketler gazeteleri tarafından bile iktibas edilen yüzlerce karikatürden müteşekkil bu albüm tarihi bir vesika olarak senelerce aranacak ve süksesini muhafaza edecektir.

Dört renkli kalın bir kapak içindeki bu eserin mevcudu azdır. Fiatı 150 kuruştur. Posta kutumuza siparişlerinizi veriniz.

Sahibi ve yazı işlerini filen idare eden RAMİZ GÖKÇE

Basıldığı yer:
PULHAN MATBAASI — İstanbul

TOMBUL TEYZE

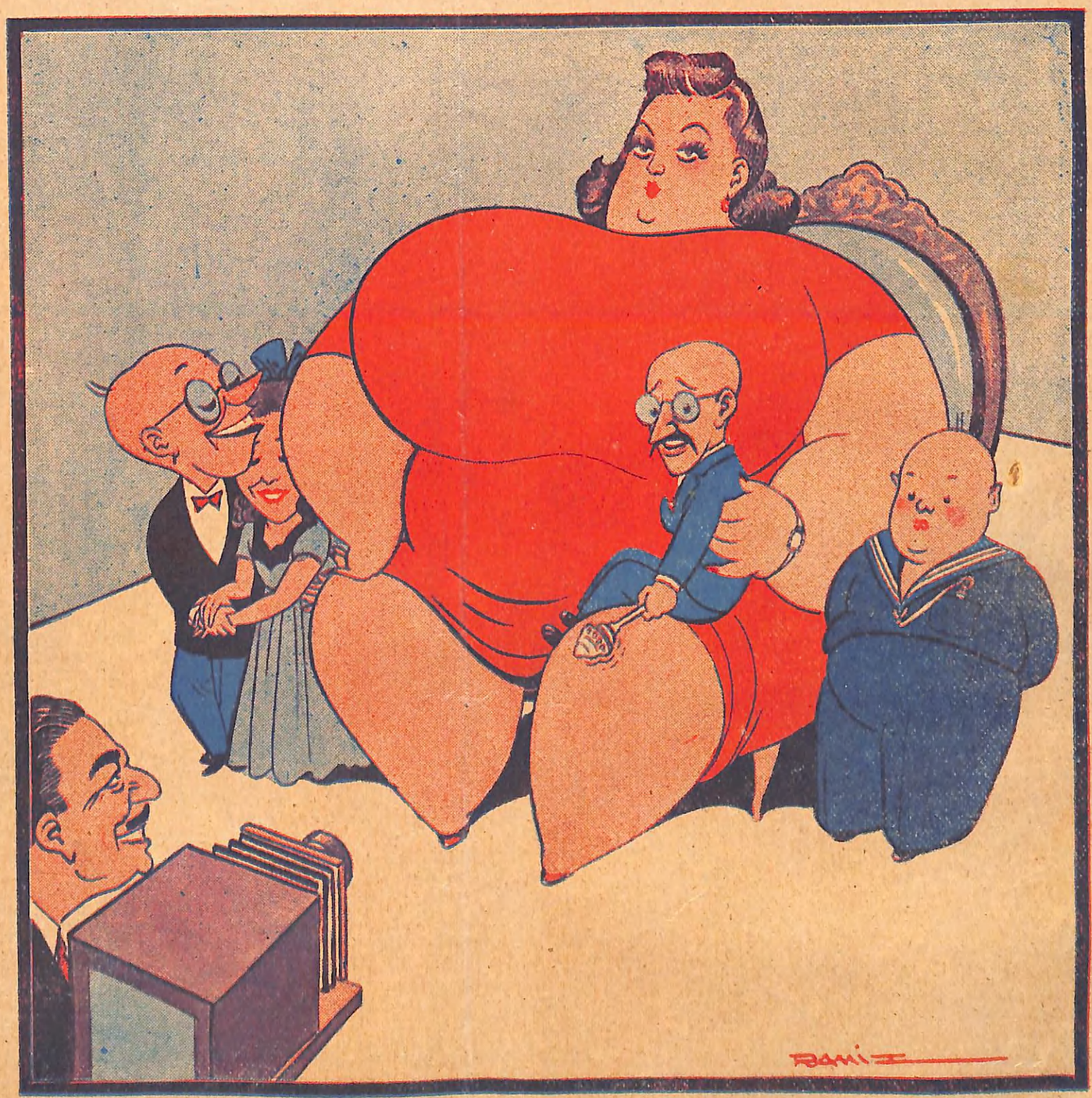

Tombul Teyze kabinesi fotoğrafçıda:
Fotoğrafçı — Resminiz kabine olacak değil mi?
Tombul Teyze — Tabii, görmüyor musun. Başvekil gibi oturuyorum

T. T. POSTASI

Hadım: Y.S.

S — Teyzeciğim, kızınız Pamukla Çömezin nişanında bulunamadığın için müteessirim. Bu teessürüme şöyle bir galebe çalabilir miyim? dedim. Müsaadenizle Pamukla Çömezden doğacak ilk kıza talibim. Cevabınızı beklerim.

C — Müstakbel torunum hakkındaki teveccühünüze teşekkür ederiz. Yalnız bulunduğunuz yerden bu arzunuzun yapılıp yapılamiyacağını düşünüyoruz!

İstanbul: C. Kenli.

S — Teyzeciğim, sizin gibi her manasile asri bir kadının sporla da meşgul olacağı muhakkaktır. Fakat muntazaman devam ettiğim maçların hiç birinde sizi görmek mümkün olmadı. Sahiden gelmiyor musunuz, yoksa kalabalıkta sizi seçemiyor muyuz?

C — Stadyomlar tam bana göre yerler amma, kapılardan sığamadığım için gelemiyorum. Mamafih, beni seyr eden maça beylerinin maçı unutmalarından da korkarım.